

CO BY BYLA
REVOLUCE
BEZ VELKÉ
VŠEOBECNÉ
KOPULACE.

PETER WEISS, MICHAL PAVLÍČEK

MARAT + SADE

(PRONÁSLEDOVÁNÍ A ZAVRAŽDĚNÍ JEANA
PAULA MARATA PROVEDENÉ DIVADELNÍM
SOUBOREM BLÁZINCE V CHARENTONU
ZA ŘÍZENÍ PANA MARKÝZE DE SADE)

PŘEKLAD
REŽIE A ÚPRAVA
HUDBA
DRAMATURGIE
SCÉNA
KOSTÝMY
POHYBOVÁ SPOLUPRÁCE
ODBORNÁ PORADKYNĚ

LUDVÍK KUNDERA
VLADIMÍR MORÁVEK
MICHAL PAVLÍČEK
JANA SLOUKOVÁ
MARTIN CHOCHOLOUŠEK
SYLVA ZIMULA HANÁKOVÁ
LEONA QAŠA KVASNICOVÁ
DŽAMILA STEHLÍKOVÁ

NÁPOVĚDA
INSPICE

VERONIKA KOUDELKOVÁ
TOMÁŠ SLAVÍK

OBSAZENÍ

JEAN PAUL MARAT
TOUHA STÁT SE MARKÝZEM DE SADE 1
TOUHA STÁT SE MARKÝZEM DE SADE 2
(JACQUES ROUX)
VYVOLÁVAČ
ZPÍVAJÍCÍ ROSSIGNOL
CHARLOTTA CORDAYOVÁ
SIMONA EVRARDOVÁ
DUPERRET
ANTOINE DE CARTIE
COULMIÉR
COULMIÉROVA ŽENA
COULMIÉRŮV SYN
ZŘÍZENCI A ZŘÍZENKYNĚ ODDĚLENÍ

MARTIN DONUTIL
KRYŠTOF KRHOVJÁK

JIŘÍ ŠTRÉBL
ALEŠ BÍLÍK
KATEŘINA MARIE FIALOVÁ
RENÁTA MATĚJÍČKOVÁ
IVANA UHLÍŘOVÁ
TOMÁŠ WEISSER
ZDENĚK PIŠKULA
RADIM KALVODA
EVA SALZMANNOVÁ
ZDENĚK VENCL
MICHAL HAKL, MATĚJ CISARZ,
VERONIKA KOUDELKOVÁ /
JOSEF FOJT

ARANŽMÁ, HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ
KYTARY, KLÁVESY, ZPĚV
PROGRAMMING, MIX HUDBY
NATOČENO A SMÍCHÁNO V LISTOPADU
A PROSINCI 2021 VE STUDIU NA KLOBOUČKU

MICHAL PAVLÍČEK

MICHAL PAVLÍČEK

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšín. Zvuk Ondřej Sýkora a David Tůma. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Marcela Černá. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký. Výroba dekorace Pavel Koten – KOTART.

VLÁDA ŠÍLENSTVÍ

Světová premiéra hry s udivujícím názvem *Pronásledování a zavraždění Jeana Paula Marata předvedené divadelním souborem blázince v Charentonu za řízení markýze de Sade* proběhla 29. dubna 1964 v berlínském Schiller Theater v režii Konrada Swinarského. Sklidila obrovský úspěch a za mohutného potlesku vstoupila do dějin světového divadla. I konzervativní kritika se nerozpakovala mluvit o „*geniálním tahu, kterým právě končí mezivládí německé dramatické průměrnosti*“. „*Toto je nové německé drama!*“ hlásali jiní a kritička Karen Niehoffová dodala: „*Je to skutečně první významnější německá hra po smrti Brechta, první, která by mohla překonat úžinu oddělující Německo od světa.*“

Scénický triumf *Marata/Sade* však Peter Weiss zmiňuje ve svých denících jen velmi lakonicky: „*Grass prošel o přestávce kolem a zle se na mě podíval. Tu hru mi zazlívá.*“ Právě ve Weissových denících nacházíme zmínky k tématu Jeana Paula Marata už v roce 1962, první verzi textu dramatik dopsal v roce 1963 a do roku 1965 vytvořil další čtyři.

V letech 1964–1976 vzniklo po celém světě asi sto inscenací této hry. Takový ohlas svědčí o divadelní fascinaci, kterou text vyvolává, a zároveň ukazuje, nakolik souzněl s neuralgickými body společenské proměny a politickým diskurzem druhé poloviny šedesátých let.

Hra láká divadelníky po celém světě také svou dramatickou strukturou – coby hra teze a antiteze, která vzniká fiktivní konfrontací Marata s jeho současníkem markýzem de Sade. Velmi přitažlivá je zároveň časoprostorová spleť, kterou napovídá už sám název hry. Na jevišti nesledujeme skutečné zavraždění Marata v roce 1793, ale jeho přehrávanou rekonstrukci, která vzniká v blázinci v Charentonu v roce 1808, už v nových poměrech napoleonské restaurace. Historická fabule hry ve hře, tedy skutečného „pronásledování a zavraždění“, je přitom lapidárně krátká: girondistka Cordayová přichází z Caen zabít Marata, třikrát promluví u jeho dveří, napotřetí je vpuštěna a revolucionáře zabije ve vaně, ve které Marat kvůli své kožní chorobě tráví většinu času, protože koupel mu přináší úlevu. Samotný rámec hry se zdá být stejně elementární, jsme totiž diváky představení, které nazkoušel markýz de Sade během svého charentonského pobytu. To se zakládá na pravdě pouze částečně, hru o Maratovi nikdy Sade nepřipravil, i když sám promlouval na Maratově pohřbu. Přesto je faktem, že mu v ústavu povolovali divadelní činnost a na jeho představení se sjížděla pařížská smetánka. Zatímco rámec hry si zachovává jednotu místa a času, hra ve hře, vycházející z klíčové scény zavraždění, probíhá v téměř filmových retrospektivách a předjímání a stává se dokumentární koláží, ve které se autentické citáty staví do imaginárních situací a dávají tak nahlížet kontrastu různých světonázorů i názorů individualit na téma vnitřní a vnější svobody. To vše navíc probíhá pod dohledem ředitele ústavu Coulmiéra a jeho rodiny, reprezentantů nové epochy a zároveň zástupců cenzury. V motivech mučení a v pojetí šílenství jako nejsmyslovější divadelní formy Weiss navazuje na Artaudovo divadlo krutosti.

„*Na jevišti se milovalo, modlilo, žehnilo, zpívalo, tančilo, koupalo, sprchovalo, hádalo, mučilo, bičovalo, vraždilo, stínalo, nechyběli akrobati, mimové, žongléři, pečovatky, jeptišky a kapela celou dobu seděla na jevišti a neuhnula ani o píď;*“ zní úryvek z kritiky v *Der Spiegel*.

Novinář Friedrich Luft dodal: „*Totální, smyslové, přímé divadlo; a zároveň je v této sféře, plně drzé a rozkošné divadelnosti, přítomen i intelektuálně náročný děj. To hraničí skutečně se zázrakem.*“

Celosvětovou proslulost přineslo tomuto textu také filmové zpracování režiséra Petera Brooka z roku 1967, který v něm vycházel ze své neméně úspěšné inscenace pro londýnskou Royal Shakespeare Company. Česká premiéra hry *Marat/Sade* proběhla

velmi krátce po premiéře světové – 21. května 1965 ve Státním divadle v Brně v režii Evžena Sokolovského. Od té doby se *Marat/Sade* prosadil na českých jevištích pouze dvakrát, v roce 1990 uvedlo tuto hru Činoherní studio Ústí nad Labem v režii Petra Poledňáka a v roce 2011 Národní divadlo moravskoslezské v režii Janusze Klimszy.

PETER WEISS – MUŽ, KTERÝ HLEDAL PEVNÝ BOD

„*Nikdy jsem nebyl Němcem,*“ opakoval Peter Weiss v mnoha rozhovorech. A částečně měl pravdu. Vlastnil československý a švédský pas, měl židovské předky z Maďarska a Rakouska, narodil se blízko Berlína, léta učednická strávil ve Švýcarsku a v Čechách, kromě toho zažil emigraci do Anglie a do Švédska a po zbytek života cestoval po celém světě, včetně dlouhých pobytů v zemích třetího světa.

„*Můj otec byl obchodník, obchodník s textilem. Byl to Maďar, patřil tedy až do konce války k Rakousku-Uhersku a po ní se rozhodl pro československé občanství, protože pocházel nedaleko od Trenčína, který se stal nakonec Slovenskem. Já jsem tedy rodilý Čechoslovák, a ačkoliv jsem své dětství prožil v Německu, nikdy jsem Němcem nebyl. Můj otec žil jako československý občan v Německu. Moje matka byla rodilá Švýcarka z Basileje a část její rodiny pocházela od Štrasburku. Vidíte – pocházím z rodiny, která vlastně nepochází odnikud, neexistuje její pozadí. Nepoznal jsem nikdy ani rodiče mého otce, ani rodiče mé matky.*“

Peter Weiss se narodil 8. listopadu 1916 v obci Nowawes u Berlína (jak už jméno napovídá, založili ji u Postupimi čeští pobělohorští exulanti). Ve svém rodinném původu spatřoval podstatu své celoživotní neukotvenosti. Matka Frida Weissová pocházela ze švýcarsko-rakouské rodiny hodinářů, pod tlakem svých rodičů se brzy provdala za bohatého o dvacet let staršího německého stavitele a přestěhovala se z Basileje do Berlína. Brzy po narození druhého syna se ovšem s manželem rozvedla a začala krátkou kariéru u Maxe Reinhardta v Deutsches Theater, kde hrála menší a střední role. Jejím nejvytrvalejším ctitelem byl Eugen Weiss, mladý židovský obchodní příručí z maďarské vesnice Nagy Emöke. Brzy se chystala svatba. Měli spolu čtyři děti a narození nejstaršího syna Petera znamenalo fakticky ukončení matčiny divadelní kariéry. Peter Weiss to celý život vnímal jako nevyřčenou výčitku a svůj složitý vztah k oběma rodičům řešil v dospělosti pomocí psychoanalýzy.

Rodina se díky povolání otce často stěhovala, za určující považoval Peter Weiss především pobyt v Berlíně, kde se coby dospívající chlapec naplno seznamoval s moderním uměním, obdivoval Brechta, Weilla, soudobé malíře a sám začal malovat své první akvarely. V roce 1934, po prvních nacistických hrozbách, emigrovala rodina do Anglie, kde otec získal práci v textilce a Peter studoval v Londýně polytechnickou

školu. V roce 1936 se rodina znovu stěhovala. „Konečně do Československa, do mé vlasti, kterou jsem v životě neviděl, ale jejíž pas vlastním.“ Usídlili se ve Varnsdorfu a právě odsud píše mladík Peter Weiss svému idolu Hermannu Hessemu: „Ačkoliv vím, že vás mnoho mladých lidí zasypává svými dopisy a rukopisy, aby od vás získali radu nebo pomoc, odvažuju se i já obšťastnit VÁS svou zásilkou. Se mnou je to tak: shodou určitých okolností jsem byl odsunut do malé díry u českých hranic, jak se tak říká, odvál mě sem vítr. A tak tady sedím ve svém malém pokoji, maluju, píšu básně a muzicíruju si pro radost. Ale z toho nemůžu žít. A musím zůstat v téhle zemi, jejíž pas vlastním, a není to má vlast a není to můj domov.“ Autor *Stepního vlka* Weissovi odpověděl a povzbudil ho v další umělecké činnosti, i když mu prorokoval dráhu výtvarnou, nikoli literární. Dlouhé roky potom si ještě dopisovali a Weiss dokonce podnikl prázdninovou cestu do Švýcarska, aby byl svému idolu blíž. V roce 1937 začal Peter Weiss úspěšně studovat na výtvarné akademii v Praze.

Po zabrání Sudet se však rodina musela opět stěhovat, podařila se jim emigrace do Švédska. V roce 1942 tam začínající umělec připravil svou první výstavu jako „československý malíř Peter Weiss“. V roce 1946 získává švédské občanství a práci ve stockholmských novinách. Kromě novinářiny píše krátké prózy ovlivněné surrealismem a psychoanalýzou. Proniká také do světa filmu, stává se filmovým publicistou a režisuje krátké surrealistické a dokumentární snímky. Bojuje však se švédskou cenzurou a nakonec se na protest proti jejím zásahům rozhodne svět filmu opustit. Pokračuje ale dál ve své spisovatelské činnosti, v roce 1960 přichází obrovský úspěch jeho první prózy *Stín vozkova těla*, následují autobiografická díla *Rozloučení s rodiči* a *Bod útěku*. Během šedesátých let napsal Peter Weiss také šest her, které sklízely na jevišti velký úspěch, a z prozaika se tak stal jedním z nejdiskutovanějších německých dramatiků. Zároveň se radikalizují jeho politické postoje, podporuje osvobozencká hnutí třetího světa a vzývá komunismus. Kromě *Marata/Sada* mu obrovský úspěch přinesla především hra *Přelíčení* (1965), dramatická báseň vycházející z dokumentů z osvětivských procesů, inklinaci k politickému dramatu naplno rozvinul v textech *Zpěv o lusitánském strašákově* (1967), drastické dokumentární skice o poměrech v Angole, a ve *Vietnamském diskurzu* (1968), v němž zúročil svůj aktivismus na amerických demonstracích proti válce ve Vietnamu. Pozoruhodná je také jeho hra *Trockij v exilu* (1970), kterou napsal už jako hrdý švédský komunista, a *Hölderlin* (1971), pohled na německého romantického básníka optikou jeho postojů během Velké francouzské revoluce.

„Sartre mi ve Stockholmu řekl: Máte ještě pět až osm let, nanejvýš deset. Po šedesátce už se nic dalšího nedá vytvořit.“

I závěr Weissova života byl ve znamení velké autorské píle, v letech 1975–1981 psal románovou trilogii *Estetika odporu*, pro mnoho kritiků „prozaické dílo století“, v níž se věnoval otázce německých dějin a postavení jedince v nich. Přes zdravotní problémy pokračoval v dramatických pracích, v roce 1974 přijal zadání od Ingmara Bergmana, aby pro něj dramatisoval Kafkův *Proces*, ale po pár týdnech mu úkol vrátil jako „nemožný“. Nakonec Weiss látka znovu dohnala a svou adaptaci pro Bergmana vytvořil. Ten ji však ostře zkritizoval a odmítl. Weiss milovaného Kafku přesto znovu přepracoval, tentokrát do podoby hry *Nový proces*, která měla svou premiéru ve Stockholmu v roce 1982, bohužel bez valného úspěchu. I to mělo dopad na autorovo zdraví a velmi krátce na to Peter Weiss umírá na infarkt.

JANA SLOUKOVÁ

TVŮRCI

VLADIMÍR MORÁVEK

Absolvoval režii na brněnské JAMU, v letech 1989–1996 byl režisérem Divadla na provázku, od roku 1997 působil jako umělecký šéf Klicperova divadla v Hradci Králové. Za jeho vedení bylo toto divadlo třikrát vyhlášeno Divadlem roku, jedenáct jeho inscenací bylo nominováno na Inscenaci roku. V roce 1998 získal za projekt *Noci antilop* Cenu Nadace Českého literárního fondu. Spolupracoval s mnoha českými divadly (Národní divadlo, Divadlo Na zábradlí, Divadlo v Dlouhé, Divadlo na Vinohradech). Má za sebou úspěšné zahraniční inscenace (Göteborg, Paříž). Jeho film *Nuda v Brně* získal pět Českých lvů. V letech 2005–2017 byl uměleckým šéfem Divadla Husa na provázku. Vytvořil zde oceňované projekty *Sto roků kobry*, *Perverze v Čechách* aj., divadlo za jeho vedení získalo mnoho ocenění a zúčastnilo se mj. prestižního mezinárodního festivalu v Avignonu.

JANA SLOUKOVÁ

Absolventka činoherní dramaturgie pražské DAMU, paralelně vystudovala také obor teorie a kritika. Od roku 2008 působila jako dramaturgyně Klicperova divadla v Hradci Králové, v roce 2017 přijala nabídku stát se uměleckou šéfovou této scény. Během svého hradeckého působení byla také dramaturgyní mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů. Dramaturgicky spolupracovala i s dalšími českými scénami, mj. s Divadlem Na zábradlí, Divadlem Petra Bezruče, Letními shakespearovskými slavnostmi a Městským divadlem Kladno. Kromě praktické dramaturgie se věnuje překládání z němčiny. Od sezony 2019/20 je šéfdramaturgyní Městských divadel pražských.

MARTIN CHOCHOLOUŠEK

Scénografií vystudoval na Katedře alternativního a loutkového divadla DAMU. Po absoluturiu byl tři roky v angažmá v Dejvickém divadle, kde je podepsán pod řadou inscenací (např. *Příběhy obyčejného šílenství*). Z dalších jeho

scénografií je nutné zmínit například *Akvabely* (Cena Alfréda Radoka 2005, královéhradecké Klicperovo divadlo), *Věc Makropulos* a *Višňový sad* (Divadlo na Vinohradech) nebo Verdiho operu *Macbeth*, *Srpen v zemi indiánů*, *Kámen*, *Co se stalo, když Nora opustila manžela* (Národní divadlo). S režisérem Vladimírem Morávkem spolupracuje dlouhodobě (*Romeo a Julie*, *Dokonalé štěstí aneb 1789*, *Naprosto neuvěřitelná událost: Ženitba*, *Ubu králem: Svoboda!*, *Balada pro banditu*). Pravidelně působí jako scénograf také v zahraničních divadlech (Švédsko, Německo aj.).

SYLVA ZIMULA HANÁKOVÁ

Vystudovala výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity a scénografii na JAMU. Od roku 1986 pracuje jako kostýmní návrhářka pro divadlo, film a televizi. Věnuje se také volné tvorbě a autorskému šperku (řada samostatných výstav v Praze, Brně, Vídní). Spolupracovala s divadly po celé ČR (např. Divadlo Husa na provázku, Divadlo Radost Brno, Klicperovo divadlo Hradec Králové, Národní divadlo Praha, Dejvické divadlo, Divadlo na Vinohradech, Divadlo Na Fidlovačce, Pražské komorní divadlo a další), nejčastěji s režiséry Vladimírem Morávkem, Jurajem Deákem, Davidem Jařabem, Miroslavem Krobotem, Vlastimilem Peškem aj. Spolupracovala i se zahraničními divadly (Göteborg, Paříž). Vytvořila řadu kostýmů pro film a televizi (*Císař a tambor*, *Vaterland*, *Maharal*, *Hlava-ruce-srdce*, *Četnické humoresky* aj.).

MICHAL PAVLÍČEK

Hudební skladatel, kytarista, zpěvák, producent a textař. Je výraznou osobností a spoluautorem hudby Pražského výběru, zakladatelem a autorem hudby skupiny Stromboli, působí též ve formacích BSP, Trio a společně koncertuje i s Monikou Načevou. Jeho píseň *Země vzdálená* s textem Ivana Hlase se stala jedním z hitů devadesátých let. Jako autor a interpret se podílel na CD Zuzany Michnové, Mo-

HERCI

niky Načevy, Báry Basikové, Kamila Střihavky, Richarda Müllera a dalších. Je autorem hudby k mnoha divadelním představením, opakovaně ve spolupráci s Vladimírem Morávkem (*Akvabely, Velice modrý pták, Víšňový sad*). Vytvořil mnoho scénických hudeb pro filmy, televizní inscenace a seriály, např. *Proč?, Konec velkých prázdnin, Odcházení*. Je také autorem hudby k inscenacím Laterny magiky (*Minotaurus, Hádanky, Robot Radius*) a baletům (*Zvláštní radost žít, Kráska a zvíře* nebo *Malý princ*). Jako skladatel se prosadil i na zahraniční scéně. Napsal symfonickou hudbu k pěti dílům historického seriálu BBC *Červený Bedrník*, k dětskému seriálu *Outlaw* a je jedním z autorů hudby k britskému fantasy seriálu *Merlin IV*. Zkomponoval hudbu k muzikálům *Klaun, Excalibur, Obraz Doriána Graye, Dáma s kaméliemi*. Vydal přes 70 nosičů CD a DVD. Získal mnoho ocenění i několik zlatých desek. Jeho DVD *Beatová síň slávy* se stalo double-platinové a získalo hudební cenu Anděl. V roce 2016 vstoupil do síně slávy a získal cenu Anděl za celoživotní tvorbu.

LEONA QAŠA KVASNICOVÁ

Zakladatelka tanečních skupin Crazy dancers, Free Dance Group a IF. V roce 1990 zahájila studium taneční pedagogiky na JAMU v Brně, poté studovala v Nizozemí na muzikálové škole Rotterdamse Dansacademie a od roku 2000 choreografii na HAMU v Praze. Jako tanečnice účinkovala v mnoha mezinárodních projektech (Švýcarsko, Francie, Německo), v letech 1997–1999 byla sólistkou Bratislavského divadla tance, v roce 2000 členkou Baletu Praha, tančila v projektech předních českých choreografů (Jan Kodet, Lenka Ottová). Spolupracovala se školou tance Anity Hatjieflychiovu na Kypru. V Praze založila vlastní taneční studio Dance House. Jako choreografka se podílela na řadě inscenací: *Galileo, Excalibur, Kabaret, Kankán* (DJKT Plzeň), *Elixír života, Balada pro banditu* a *Cirkus Havel* (Divadlo Husa na provázku), *Peklo* (MD Brno) aj. Podílela se také na mnoha televizních projektech a show.

MARTIN DONUTIL

Vystudoval hudebně dramatický obor na Pražské konzervatoři. Absolvoval rolemi v inscenaci Schnitzlerova *Reje* (2011). Od sezony 2011/12 byl členem souboru brněnského Divadla Husa na provázku, kam jej přivedl tehdejší umělecký šéf Vladimír Morávek. S ním spolupracoval například na inscenacích *Amadeus* či *Leoš*. Setkal se tam mj. i s Janem Mikuláškem (*Doktor Faustus, Víšňový sad*), J. A. Pitínským (*Uršula*) a v posledních letech s Michalem Dočekalem (*Dynastie / Lehman Brothers*, hlavní role v adaptaci Kafkovy *Ameriky*). Od roku 2018 je členem souboru MDP. Výrazné role zde má v Dočekalových inscenacích *Andělé v Americe* a *Romeo a Julie*. Vedle práce v divadle účinkuje i v televizi a filmu, hlavní roli ztvárnil například v seriálu *Četníci z Luhačovic*.

KRYŠTOF KRHOVJÁK

V Městských divadlech pražských je od sezony 2019/20. Vystudoval módní návrhářství ve Frýdku-Místku. Studia herectví na KALD DAMU pod vedením Jana Mikuláška a Dory Viceníkové absolvoval rolí koktavého Vaška v autorské inscenaci *Prodaná nevěsta na prknech Prozatímního, Stavovského a Národního divadla v letech 1868 až 2018* (režie Petr Erbes a Boris Jedinák). Od začátku studií na DAMU spolupracuje s divadelním souborem Tygr v tísní ve Vile Štvanice. Hrál tam v inscenacích *Synácci* Tomáše Loužného, *Vořezávátka* a *Berlín Alexanderplatz* Iva Kristiána Kubáka a Marie Novákové. Dále hostuje v divadle D21 v titulní roli inscenace *Utrpení mladého Werthera* režiséra Jakuba Šmída. V současném repertoáru Městských divadel pražských účinkuje již v sedmi inscenacích. Objevil se i před kamerou ve filmu *Jan Palach* nebo v televizních seriálech *Speciálisté* a *Svět pod hlavou*.

KATEŘINA MARIE FIALOVÁ

Členkou souboru Městských divadel pražských je od roku 2020. Od dětství se věnovala hře na

klavír (několikrát získala 1. cenu na Prague Junior Note), zpěvu, tanci a stepu, ve kterém čtyřikrát získala titul mistryně světa, třikrát titul mistryně Evropy a několikrát titul mistryně České republiky. Vystudovala hudebně dramatické oddělení brněnské konzervatoře. V šestnácti letech udělala konkurz na hlavní roli do muzikálu *Let snů LILI* v režii Petra Gazdíka v Městském divadle Brno. Ve čtvrtém ročníku konzervatoře nastoupila do prvního ročníku JAMU, obor muzikálové herectví, ale po necelém semestru studium ukončila. Po absolvování konzervatoře přijala nabídku angažmá v Městském divadle Brno, kde si zahrála jak na muzikálové scéně (*Pískání po větru, Děsnej pátek, Horečka sobotní noci, BIG*), tak v činohře (*Malý rodinný podnik, O myších a lidech, Ryba potmě, Čarodějky ze Salemu, Anna Karenina, Nebezpečné vztahy, Žitkovské bohyně, Ztracený ráj*). V roce 2019 se zúčastnila soutěže *Tvoje tvář má známý hlas*, kde skončila na druhém místě.

RENÁTA MATĚJÍČKOVÁ

Vystudovala činoherní herectví na pražské DAMU. V divadle DISK absolvovala v inscenacích *Platonov, Digitální podzemí* a *Bouře*. Spolupracovala také s generačním divadelním spolkem Distheatranz. Objevila se v několika krátkometrážních studentských filmech, například *Inhaereo* a *Pytlácká noc*. Od začátku sezony 2021/22 je členkou hereckého souboru MDP. Účinkuje například v inscenacích *Posedlost, Smrt obchodního cestujícího, Politici* nebo *Vojna a mír*.

IVANA UHLÍŘOVÁ

V Městských divadlech pražských hraje od sezony 2020/21. Je divadelní, filmová a rozhlasová herečka a divadelní režisérka. Působila mj. ve Studiu Hrdinů, v Divadle na Vinohradech, v MetFactory, Činoherním klubu, Divadle Petra Bezruče nebo Divadle Husa na provázku. V divadle Komédie ztvárnila mezi lety 2005–2012 řadu zásadních rolí. Je nositelkou Ceny Alfréda Radoka za Talent roku 2006 a Ceny poroty za ženský herecký výkon v Angers (Francie) v krátkometrážním filmu *Druhé dějství* (2008) režiséra Olma Omerzu. V zahraničí hostovala v Münchner Kammerspiele, Schauspielhaus Zürich, Theater Bremen a vedla herecký workshop scénické tvorby na Universität Mozarteum v Salcburku.

ALEŠ BÍLÍK

V Městských divadlech pražských je od roku 2016. Po maturitě byl přijat na Katedru činoherního divadla pražské DAMU, už během studia se zapojil do pohybového inscenačního projektu *Muži* Adély Laštovkové Stodolové a tvůrčího dua SKUTR, spolupracoval také se sdružením Tygr v tísní. Hostoval v Národním divadle a v Městském divadle v Mladé Boleslavi. V letech 2013–2015 byl členem činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde si zahrál mj. Lysandra ve *Snu noci svatojánské* nebo Tristana v *Tristanovi a Isoldě*. Má za sebou účinkování ve více než desítkách filmových a televizních projektů. První větší filmovou hereckou příležitostí dostal v televizním snímku *Piknik* Hynka Bočana, prince si zahrál v pohádce *Řachanda* a po boku Karla Rodena hrál ve filmu Václava Kadrnky *Křížáček*.

JIŘÍ ŠTRÉBL

V Městských divadlech pražských působí od roku 2019. Nesměl studovat střední školu, vyučil se tedy prodavačem. Za studií na VŠE udělal konkurz do A studia Rubín, které tehdy vedl Eva Salzmánová s Ondřejem Pavelkou. Později se stal členem vznikajícího spolku Kašpar, s nímž hrál v Rokoku a v Celetné, posléze přešel se skupinou Michala Dočekala do divadla Komédie. Po odchodu Michala Dočekala do Národního divadla zůstal na volné noze, do Komédie se vrátil díky Janu Nebeskému a stal se jedním z výrazných protagonistů éry Dušana D. Pařízka. V posledních letech hostoval či hostuje např. v Činohře Národního divadla, A studiu Rubín nebo Divadle Na zábradlí, pravidelně spolupracoval s Divadelním studiem Továrna. Často se objevuje i ve filmu a televizi.

ZDENĚK PIŠKULA

Členem Městských divadel pražských je od sezony 2019/20. Zdeněk Piškula se narodil v Praze. Do 10 let hrál fotbal, potom začal chodit na breakdance a zúčastňoval se nejruznějších konkurzů na televizní projekty, kde získával první úspěchy. I díky tomu se už od svých třinácti let stal vyhledávaným televizním a filmovým hercem, diváci ho velmi dobře znají ze seriálu *Vyprávěj*, kde ztvárnil hlavní roli Honzíka, roli Bruno Macka si zahrál v seriálu *Doktoři z Počátků*. Výrazné role natáčel i ve filmech,

hrál mimo jiné v oblíbené pohádce *Tři bratři* režiséra Jana Svěráka. Jeho divadelní cesta vedla přes studium hudebně dramatického oboru na Pražské konzervatoři. Poté účinkoval například v Divadle U22 v dramatu *Punk Rock* Simona Stephense, které režíroval Filip Bařina, či v agentuře Harlekýn (Williamsův *Skleněný zvěřinec* se Simonou Stašovou v hlavní roli). K jeho posledním filmovým pracím patřil *Zlatý podraz* v režii Radima Špačka. V roce 2016 se zúčastnil taneční soutěže *StarDance* a stal se vítězem.

TOMÁŠ WEISSER

V roce 2021 dokončuje studium činoherního herectví na pražské DAMU. Ve školním divadle DISK absolvoval například roli Prospera v Shakespearově *Bouři* (režie Viktorie Čermákové), jako Nikolaj Trilecký v Čechovově *Platonovovi* (režie Jakub Korčák) nebo v *Digitálním podzemí* Kryštofa Pavelky v režii Evy Salzmanové, které je od podzimu 2021 na repertoáru divadla Komédie. Během studia účinkoval také ve dvou inscenacích generačního divadelního souboru Distheatranz. Spolupracoval i se studenty pražské FAMU či písecké FAMO. Od roku 2022 je členem souboru Městských divadel pražských, kde ho můžete vidět například v inscenacích *Politici*, *Hamlet* nebo *Galapágy*.

RADIM KALVODA

Narodil se ve Vsetíně, ale dětství prožil v Olomouci, kde se poprvé setkal s divadlem v dramatickém kroužku místní LŠU. Studoval na brněnské konzervatoři a pokračoval studiem na DAMU. S přáteli založil Divadelní sdružení CD 94. Jejich první inscenací byla *Cesta kolem světa* a po ní následovaly další: *V zajetí filmu*, *Tři mušketýři* či *Prokletí rodu Baskervillů*. Zajíímavou zkušeností, která navázala na práci CD 94, byla účast v mezinárodním projektu *Jeppe z vršky*, kterou v Dánsku realizoval Petr Svojtka. Pohostinsky účinkoval v inscenacích Národního divadla, Divadla Ta Fantastika nebo Letních shakespearovských slavností. V Městských divadlech pražských hraje od roku 2007. Výrazné role má například v inscenacích *Husitská trilogie*, *Revizor* nebo *Posedlost*.

EVA SALZMANOVÁ

Po skončení studií herectví na DAMU (1982) se stalo jejím prvním působištěm (1982–1988)

Divadlo Na okraji (Rubín), kde si zahrála hned několik závažných rolí. Po krátkém působení ve svobodném povolání byla v sezoně 1990/91 angažována v Činohře Národního divadla. Poté byla v sezoně 1991/92 členkou smíchovského Divadla Labyrint, následně (1992–1994) Divadla Na zábradlí a hostovala ve Vinohradském divadle. V roce 1994 se vrátila do Národního divadla, kde zůstala (s řadou úspěchů na kontě) až do roku 2018, kdy se stala členkou souboru Městských divadel pražských. Za monodrama *Jasno lepo podstín zhyne*, uváděném v režii Viktorie Čermákové v pražské MeetFactory, byla nominována na Cenu Thálie 2017. Za herecký výkon v inscenaci režiséra Michala Dočkala *Andělé v Americe* byla v roce 2019 nominována na Cenu Divadelních novin. Je docentkou herectví na DAMU.

ZDENĚK VENCL

Herectví se začal věnovat v amatérském souboru J. K. Tyla v Mostě, které se orientovalo především na dětské publikum. Studoval báňskou průmyslovku v Duchcově, ale po maturitě si podal přihlášku na DAMU. V letech 1991–1994 spolupracoval se spolkem Kašpar (mj. hrál v inscenaci *Hodina mezi psem a vlkem*). Po rozdělení souboru odešel společně s Michalem Dočkalem do divadla Komédie, kde byl v angažmá až do roku 2002. Následovalo období profesní nezávislosti, kdy se intenzivně věnoval své zálibě v kulturistice (v roce 2004 se dokonce dostal do finále mistrovství republiky v kategorii do 80 kg). Herectví ale nikdy zcela neopustil. Průběžně účinkoval na různých pražských scénách (Branické divadlo, Divadlo Bez zábradlí, Divadlo Palace), účinkoval v muzikálech *Krysař* a *Excalibur*. Výrazné role ztvárnil například ve filmech *Tankový prapor*, *Šakalí léta*, *Perníková věž*, *Už, Řád, Únos domů*, *Stalingrad* či v seriálu *Eden*. V roce 2009 zakotvil v souboru Městských divadel pražských, kde působí dodnes.

ČTĚTE!

ČASOPIS MĚSTSKÝCH DIVADEL
PRAŽSKÝCH NEJEN O DIVADLE.

STAŇTE SE ODBĚRATELI A ČASOPIS VÁM
V PŘEDSTIHU POŠLEME PŘÍMO NA VÁŠ E-MAIL!
K ODBĚRU SE PŘIHLAŠUJTE A ČTĚTE ONLINE NA
WWW.MESTSKADIVADLAPRAZSKA.CZ.
V TIŠTĚNÉ PODOBĚ K DOSTÁNÍ V DIVADLECH
ABC, KOMEDIE A ROKOKO.

MODERNÍ DIVADLO

PETER WEISS, MICHAL PAVLÍČEK
MARAT + SADE

Patnáctá premiéra sezony 2021/22.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravila Jana Slouková.

Grafická úprava Lucie Zelená.

Nositelé autorských práv k dramatickému textu a k jeho překladu zastupuje Dilia, divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s., Krátkého 1, Praha 9.

Majitelem práv zahraničního autora je Suhrkamp Verlag AG, Berlin.

Městská divadla pražská jsou vybavena bezdrátovými mikrofony a zařízením Sennheiser od společnosti PANTER s. r. o.

„P. S. Já bych rád jen úplně na okraj poznamenal, že mě při tomto zkoušení fascinovalo, kterak uměl na to mé půlroční vyprávění o prožitku pocitu SVOBODY na pozadí současné Evropy zareagovat Michal Pavlíček. Pořád jsem mu něco četl z díla Marata a z díla Petera Weisse – a on pak hned druhý den přinesl hudbu, že jsem jen zíral, kde to bere – vlastním hlasem v té hudbě nahrál čtyřhlasy. Úplně mě zavalil tou hudbou. Herci, když ji slyšeli – nevadilo jim tu a tam i nějaké to zpívání po nocích. A pak naposled stal se zázrak – to když Michal všechny ty svoje neuvěřitelné hlasy z nahrávek vyhodil – nechal všechno už jen na Kateřině, na Alešovi a Kryštofovi k zvážení. A oni řekli, co řekli – a běžel z toho všem po zádech mráz. Myslím, že je to velké dílo – tahle hudba Michala Pavlíčka. Děkuji.“

VLADIMÍR MORÁVEK